

[Minister Frode Jakobsen.]

dengang, da vi planlagde Arrestationerne, mente os nødsagede til at arrestere alle Medlemmer af det nazistiske Parti, og at vi derudover var nødsagede til at arrestere en Række af de Damer, som har gaaet med Tyskerne, og som derfor har paadraget sig deres Bys Harme i en saadan Grad, at man risikerede Overgreb, og dernæst Værnemagere, om hvem det samme kunde siges. Disse Folk er ikke uskyldige i vor Forstand. Vi har været nødt til at arrestere dem og undersøge deres Forhold. Om Nazisterne gælder det, at vi var nødt til at gøre det ligefrem som en Kampopgave, hvis vi ikke skulde risikere, at baade vor kæmpende Front herhjemme og en engelsk Invasionsfront fik en Femte Kolonne i Ryggen. Heri ligger ogsaa Grunden til de forskelligfarvede Attester, der udstedes. Hvis der er Tale om virkelig uskyldige, som er taget ved en Fejltagelse, faar de en ren Erklæring, der slaar det fast. Hvis der er Tale om en Mand, som ikke har gjort andet end at være Medlem af D. N. S. A. P. eller at arbejde som Værnemager og den Slags Ting, er vi nødt til at lade ham gaa, men vi kan ikke give ham Attest for, at han er uskyldig, og vi kan efter min Mening heller ikke give ham nogen Erstatning. Hvis man har staaet som Medlem af det nazistiske Parti under den tyske Besættelse og er blevet ved med det, har man i den Grad været ude om det selv, at jeg vilde finde det meningsløst, at man fra den Side skulde kunne rejse Erstatningssag. Det er saadanne blakkede Folk: Værnemagere, Medlemmer af det nazistiske Parti, Tyskerpiger o. s. v., der udgør disse mange Procent. Dertil kommer en hel Del Sager, som uden Tvivl vil blive taget op igen; men Fængslerne er som sagt saa fulde, at Sager, som man maaske kan udskyde til senere, har man foretrukket at udskyde til Fordel for endnu vigtigere Ting.

Angaaende det Resultat, jeg kom til, ca. 1 pCt., sagde jeg, at efter de Oplysninger, der hidtil var indløbet til mig, kunde jeg ikke nævne Procentsatsen med nogen større Nøjagtighed, men at det som sagt var det, jeg vurderede den til. Det ærede Medlem sagde, at det meget store Tal maatte give Udlandet Indtryk af, at der havde været særlig mange Nazister her i Landet. Men det ligger omvendt. Vore Tal er procentvis mindre end de andre besatte Landes. I et Land som Belgien har der været arresteret over 70 000. I et Land som Belgien, der blev befriet 3/4 Aar

før Danmark, sidder endnu 45 000 Personer arresteret, og i mange Tilfælde stadig under Mistanke. Sagerne er blevet behandlet særlig hurtigt her, og der er blevet vist stort Moderation. Vi kunde naturligvis have undgaaet Kritik. Det kunde vi have gjort ved at forholde os passive. Hvad Resultatet vilde være blevet, har jeg sagt. Det vilde være blevet en Bølge af Lynchjustits: Mishandlinger og smaa Ting som Haarklipninger o. s. v. Modstandsbevægelsen har som sagt kun haft det ene Ønske, at Overgangen skulde foregaa paa en saalet og værdig Maade som muligt uden at skabe større Skel i den danske Befolkning end nødvendigt. Vi bestræber os kun for saa hurtigt som muligt at komme tilbage til normale Former. Det kan ikke ske paa en Stud. Hvis vi vilde løslade de internerede, vilde vi ikke kunne styre Stemningen, men der vilde ske en Række Overgreb, og alle vore Bestræbelser for at undgaa Lynchjustits vilde være forgæves.

Paa to Punkter er vi endnu ikke naaet frem til normale Forhold. Jeg kan imidlertid paa Frihedsbevægelsens Vegne sige, at der er ingen, der er mere interesserede end vi i at naa frem til normale Forhold paa begge de paagældende Omraader. Der er ingen, der er mere interesserede end vi i at naa dertil, at al militær Magt her i Landet paa normal Vis er samlet under den kommanderende General, og der er ingen, der er mere interesserede end vi i, at alt Justitsvæsen er samlet under Justitsministeren. Naar Frihedsstyrkerne ligger inde, skyldes det Krav, der fra vore allieredes Side er stillet til Danmark, og Opfordringer, som er udgaaet fra Regeringen til Modstandsstyrkerne. Deres Opgave er dels at bevogte tyske Fangelejr, dels at bevogte Varetægtsfangerne. De ærede Medlemmer kan være forsikrede om, at det er et surt og kedeligt Job, disse Frihedskæmpere har paataget sig, og at det store Flertal længes efter at komme hjem, efter at komme ind i et normalt Liv for at undgaa at blive slaaet ud, hvad der kan blive mange Frihedskæmpers Skæbne. De har taget Opgaven op, fordi vort Land havde Brug for deres Hjælp og ønskede den; det er ikke, fordi der er et positivt Ønske hos Modstandsbevægelsen om at have væbnede Styrker inde. Der er Tale om en Hjælp, som vi yder saa lang Tid, der er Brug for den.

Paa samme Maade med Hensyn til de internerede. Vi har maattet gribe til, har maattet udsætte os for en Kritik, som jeg synes undertiden ikke har været billig, selv